

Kuida rahholikult ellada.

Tomas a Kempis, üks wagga kirriko-õppetaja annab selle polest nelli head õppetust.

Püa esite (ütleb temma) ikka ennam teise, kui omma tahtmist teha. —

Arra sowi ennesele suremat waid enne mine wähhemat warra. —

Õppi ennam ja ennam maddala põlwe, kui sure sou rahwa ello-wisi ja tööd armastama. —

Sowi ikka ja passu, et Jummal tahtmine sinnogi läbbi sünniks. —

Wata! sesugguse melega ellad sellesin natse mailma karras ja murren ilma tüllita ja ilma pahhandufeta.

Pühhapäwa pühhitsimine.

Windawi ma-kondas, Tondangeni kirriko-kõrtsi kauba-kambre ukse peale on sure tähtedega kirjutud, ja lätli-kele luggeda: „Mõisa wallitsus kelab kõrwaste, pühhapäwil ja suril pühhil siin wina mümast ja jo-

mast. Keeldud on ka ilma asjata peale tünni, pärrast kirrikut kõrtsis aega wita; sest: „sinna pead pühhapäwa pühhitsema.“

Tark wastus.

Üks piiskop ütles ühhe ühheksa aastase lapsele: „armas laps, kui sa mülle ütled, kus Jummal on; siis tahhan sulle duna anda.“ Laps wastas: „kui teie, aus herra, mülle ütlete; kus Jummalat ei olle, siis annan teile kaks.“

Ükski riist ei te isi tööd.

Jummal inimene katsus prilli ostes üht ja teist; ei pääsind ükski. Wimaks sai kaupmees pahhaseks ja ütles: „sõbber, wist teie ei oska luggeda?“ Temma jäi watama ja wastas: „kes tedda siis lähhaks ostma, kui ma luggeda mõistaksin!“

Harjude õppitakse.

Üks poisikene, kes ühtigi õppida egga harjineda ei tahtnud, näggi üksford teisi illusaste uiuwad; temma tõmbas ka ennese lah-ti ja läks jökke. Kui wee peale tahtis laska